

FÜZESI MAGDA

BEKEZDÉSEK

Egy öregasszony évek óta üldöz: benéz az ablakon, csóválja a fejét, nem mond semmit, továbbmegy, aztán másnap megint benéz. Én ilyenkor ki-surranak a konyhába, összerakom a piszkos edényt, nekiállok mosogatni. Vagy kinyitom a szennyes tartót, színek szerint szétválogatom a ruhákat, beázatom a zoknikat, és mosok-mosok, mint a balladás Ágnes asszony. Vagy ablakot pucolok. Bármit, csak ne kelljen találkoznom az öregasszonnyal, aki mindennap benéz az ablakon.

Tudom én, hogy mit akar: azt akarja, hogy nézzek rá, engedjem be a szobába, viseljem el a szenvedéseit. De nem akarom megosztani vele a levegőt, a napfényt. Félek a szenvedéseitől, amelyek itt mocorognak a gégeimben, de nem akarok tudomást venni róluk. Inkább alibit gyártok, hogy az az öregasszony soha nem szeretett engem, rám sem mosolygott. Nem hozott nekem befőttet, amikor beteg voltam. Nem hívott be ebédre, amikor az iskolából hazamenet naponta eljártam a háza előtt. Nem akart tudni rólam, nem engedett közel a lelkéhez.

Tulajdonképpen én sem tudtam róla semmit. Pedig majdnem száz évig élt. Nem beszélgettem vele, mint ahogy ő sem beszélgetett velem. Nem mondott, nem olvasott meséket soha. Nem beszélt a lánykoráról. Az asszonykoráról. Az öregkoráról. Csak ült magának az ágyon. Én meg ki akartam bújni mindenféle gúzsból, ki akartam törni mindenféle ketrecből, más világot akartam magamnak csinálni. Nem érdekelt az a világ, ami körülvett. De merre is mehettem volna: a kert alatt már idegen volt minden. A világom csak addig ért, amíg visszanezve még láttam a falu pislákoló fényeit. Félttem a város mohó szájától, a piszkos síkátoroktól, a vicsorgó kóbor kutyáktól. És a kóbor emberektől.

A négy fal között pedig ott ült az öregasszony, szótlanul. Vádló tekintettel. Haragudott a tegnapi, haragudott a mára, gyűlölte a holnapot. Fekete ruhájában olyan volt, mint egy kopott varjú, mégis erőt sugárzott. Görnyedt hátát már évtizedek óta nem tudta kiegyenesíteni. Mégis volt valami ijesztő a tartásában, valami megkerülhetetlen erő, amit nem lehetett figyelmen kívül hagyni. Hosszú élet volt mögötte. Anyámtól tudtam meg sok évvel a halála után, milyen drámai sorsot szánt neki az élet. A megéltek miatt lett kemény, eltörhetetlen.

Most meg naponta eljár az ablakom alatt, benéz, csóválja a fejét. Nem szól semmit, csak vádlón rám szögezi a tekintetét. Én meg kimegyek a konyhába, összeszedem a piszkos edényt, kimosom a piszkos zoknikat, mint a balladás Ágnes asszony. Tudom, hogy holnap is eljön. Tartozom neki. Kínlódom a múltjával. Mindennap megnézi, mennyire jutottam.

Ha napközben valamiért nem ér rá, éjszaka nyomorít meg. Álomtalan órák múlnak el, tele fekete gondolatokkal. Siratom magam. A szeretetlen gyermekkor mentség is lehetne. Persze, de hány év telt el azóta, hogy Anyám és Apám egyszer véletlenül összebújt, és engem megteremtettek a világra. A teremtés csodája, igen! Ez a csoda az én születésemkor elmaradt: csak egy csenevész, vékony karú vékony lábú, nem e világra való teremtménynek jöttem. Számon kérhetném Anyámat, de már ő sincs mellettem. Holnap talán két öregasszony néz be reggelenként az ablakomon. Kínlódom a múltjukkal. Mindennap megnézik, mennyire jutottam.

